

Jeg meente imidlertid, at det ikke vilde være rigtigt eller hensigtsmæssigt at optage nogen almindelig Regel derom i Lovsform, fordi det dog vilde være vanskeligt at affatte en saadan Bestemmelse paa en saadan Maade, at den vilde kunne tjene til at forebygge de forskjellige Misligheder, som vilde kunne fremkomme paa Grund af, at i enkelte Tilfælde Forholdene jo kunde stille sig saaledes, at der fra flere Sider paa eengang kunde gjøres Paastand paa Afbenyttelsen af denne Frihed, men at Sagen derimod vistnok kunde og burde ordnes ad administrativt Veie. Det er mig derfor kjært, at den ærede Landsthingsmand har opgivet sin tidligere Tanke om at stille noget udtrykkeligt Forslag om en Bestemmelse desangaaende i Loven. Det er jo vist, at den Bestemmelse, som i et tidligere Forslag angaaende denne Sag i Folkethinget blev optagen, og som blev citeret af den ærede Landsthingsmand, ikke vilde passe ind i det nuværende Lovforslag, som det ogsaa tidligere er blevet bemærket. Det maa fastholdes, at den hele Tankegang, hvorfra det nuværende Lovforslag gaaer ud, er ikke lidet forskjellig fra den, som laa til Grund for hiint Lovforslag. Det nuværende gaaer ud fra, at der kan være en Trang, et naturligt berettiget Ønske hos de forskjellige Medlemmer i et Sogn til at slutte sig til en anden Menighed gennem Tilslutningen til dennes Præst. Denne Grund til den hele Act — og dermed staaer jo ogsaa Ordningen af den hele Act i Loven i Forbindelse — vil jo naturligvis lede til, at disse Medlemmer ogsaa ville søle sig nærmere knyttede til den Kirke, hvor deres Sjælesørger er ansat, og det tør derfor vistnok antages, at der kun under særegne Omstændigheder undtagelsesvis vil gjøres noget Brug af eller Paastand paa Benyttelsen af en anden Kirke, hvorved jo ogsaa Allempe for vedkommende Præst og Kirkebestyrelse vilde komme frem: saa meget snævrere er det da, at man, naar ikke særegne Grunde tale derfor, ikke opstiller en saadan Paastand i Loven. Derimod kan der ikke være Tvivl om, at man ad administrativt Veie kan sørge for, at Afbenyttelsen af Kirken kan finde Sted, naturligvis efterat isorveien den fornødne Aftale har fundet Sted for at forebygge Collision med

Hensyn til de kirkelige Handlinger, som skulle udføres af Sognets egen Præst. Hvad derimod det Ændringsforslag angaaer, som nu er under Forhandling, og som knytter sig til § 6, saa har jo vistnok den Bestemmelse i Paragraffen selv, som dette Forslag angaaer, været vel overveiet fra Regeringens Side, som det blev forudsat af den ærede 2den Landsthingsmand for 6te Kreds (Hølsberg), og jeg haaber ogsaa, at den har gode Grunde for sig. Imidlertid vil jeg indrømme, at det her kan være vanskeligt nok at træffe en Afgjørelse, som ikke frembyder sine svage Sider. Dersom her var Spørgsmaal om, at man havde saa at sige tre Parter at vælge imellem, hvoraf de to vare uskyldige og den tredje skyldig, hvad der jo næsten skulde slutes efter den ærede Landsthingsmands Betegnelser, ja, saa var Sagen jo ulige simple, og saa maatte unægteligt den Skyldige bøde; men Tingene er, at man umuligt ved dette Lovudkast kan gaae ud fra den Anskuelse, at de, der søge til en anden Menighed, kunne betragtes som skyldige. De ere ligesaa uskyldige som baade Skolelæreren og som de, der blive ved Sognets Menighed. De ere alle uskyldige, og det er just det, som gjør Sagen vanskelig. Iøvrigt er ganske vist netop Meget af hvad den nævnte ærede Landsthingsmand anførte fuldfommen det, som har foresvævet Ministeriet ved Optagelsen af denne Bestemmelse. Den ærede Forslagsstiller (Lundsteen) bemærkede i sit Foredrag, at det vel ikke var noget særdeles vigtigt Punkt; imidlertid kan det jo dog idetmindste blive af nogen Betydning for de Enkelte, om det ogsaa i sin Heelhed ikke kunde siges at være af nogen særdeles Bigtighed; ligeledes bemærkede den ærede Forslagsstiller, at det dog ikke berører Lovens Princip, og dette maa jeg fuldfommen erkjende: i Virkeligheden vil, enten saa Bestemmelsen staaer der eller ikke, selve det egentlige Princip i Loven være usforandret. Men Sagen er, hvad der ogsaa er blevet bemærket af de andre ærede Talere, at det dog ikke kan undgaaes, at man tager Hensyn til, hvad Følgen vilde blive for de Embedsmænd, som berøres af denne Lov. Naar nu den ærede Forslagsstiller har sagt, at derved kom man netop til forskjelligheder i saa Henseende, som ikke burde findes